

Utdrag ur ”Svart bälte”

Kapitel 4: Fotsteg

Nästa morgon vaknar Fredde tidigt av en envist kvittrande fågel.

Han är skönt trött i musklerna efter gårdagens träning. Han fick det nya kastet att sitta nästan helt perfekt.

Klockan är bara halv åtta. Så tidigt brukar han aldrig vakna på lördagar. Ljuset som letar sig in mellan springorna i persiennerna ritar ränder på golvet. Fredde bestämmer sig för att smyga iväg utan att väcka de andra. De ska ha en timmas extra träning klockan nio.

Han har ett vagt minne av att han hört någon av småsyrrorna skrika i natt. Hoppas att alla sover nu.

Det gör de. Mamma och pappa sover med både Lisa och Ellen mellan sig, och Felicia ligger på tvärsen i sin säng, insnurrad i täcket.

Fredde gör i ordning två dubbelmackor och tar en burk läsk ur kylen. Han stoppar ner frukosten i träningsväskan och lämnar lägenheten så tyst han kan.

Sen tassar han nerför stentrapporna och ut i morgonsolen där han sätter kepsen på huvudet.

Det är så tomt på gatorna att man kan tro att människorna har försvunnit från jordens yta under natten. Fåglarna kvittrar och en katt drar omkring i de grönskimrande buskarna och spanar upp mot träden. Men några människor syns inte till. Underbart, tycker Fredde.

Han sneddar uppför grässlätten och ut på trottoaren. Vid busshållplatsen ligger en hög sönderknycklade ölburkar. Han kickar till en burk som rullar iväg med ett skrammel.

Han kommer att komma alldeles för tidigt till klubben, men han tänker sätta sig utanför och äta sina mackor i solvärmen. Det kommer att bli helt okej.

När han svänger runt hörnet vid byggvaruhandeln håller han på att krocka med en kille som kommer småspringande med en barnvagn framför sig.

Fredde nästan ramlar baklänges när han hoppar undan för barnvagnen.

”Oj, sorry!” ropar barnvagnskillen utan att vända sig om.

”Ta det lugnt”, mumlar Fredde för sig själv.

På asfalten utanför klubben ligger rött splitter kvar från baklyktan på tränarens bil. Fredde kliver upp på trappen och kollar ifall det är smutsigt där han tänker sätta sig.

Då ser han att det ligger glasbitar där med, och i nästa sekund upptäcker han att glasrutan vid sidan av dörren är krossad och att dörren står på glänt.

Fredde ställer ner träningsväskan.

Han drar upp dörren sakta, lyssnar inåt och ropar ett försiktigt:

”Hallå!”

Det är tyst. När han kliver in i entrén knastrar det av krossat glas under gympaskorna. Till höger står skostället, men Fredde behåller skorna på. Han vill inte få glasbitar i fötterna.

Träningshallen ligger rakt fram. Fredde kikar in genom den smala glasrutan. Det verkar tomt där inne. Solgasset ligger som en varm fyrkant över den mjuka mattan.

Fredde vrider på huvudet och tittar ner mot trappan. Nere i källaren ligger omklädningsrummen, materialrummet och kontoret.

”Hallå!” ropar Fredde igen.

Hans hjärta slår stenhårt. Blodet bultar i öronen och handflatorna är svettiga.

Ska han gå ut igen?

Men nej, Fredde känner något slags ansvar för klubben. Tänk om inbrottstjuven är kvar? Tänk om han tar något?

Fredde tar ett steg nerför trappan, stannar och lyssnar, sen tar han ett steg till, och ett till.

När han kommer ner i källaren ser han direkt att prisskåpet är omkullvräkt och krossat. Pokaler och prisgubbar ligger i en röra på golvet. Glasdörren till kontoret är sönderslagen och står på vid gavel. Det ligger en trasig pinnstol bredvid. Inne på kontoret fyller pärmar och papper det lilla golvutrymmet, tillsammans med de utslängda skrivbordslådorna.

Vem har gjort det här?

Telefonen ligger under skrivbordet. Fredde kliver över pappers- och skräphögen och drar åt sig den. Han trycker på plastpluppen där luren ska ligga ett par gånger och lyssnar. Det piper som det ska.

Vem ska han ringa?

På väggen sitter anslagstavlan orörd. En telefonlista hänger längst ner och Fredde ser genast Kaspers nummer. När han slår siffrorna märker han att handen darrar.

Fredde håller luren mot örat och väntar. Signalerna tutar en efter en.

Men ingen som svarar.

Då slår Fredde 112. Han har aldrig ringt det numret förut och undrar om han gör rätt. Det är ju ingen skadad. Inget akut. Eller är ett inbrott akut?

”SOS Alarm. Vad gäller det?” svarar en kvinnas röst.

”Det har varit inbrott på min judoklubb”, säger Fredde.

”Vad heter du?” frågar rösten.

”Fredrik Hansson. Jag kom till klubben nyss. Vi ska ha träning sen, och då såg jag att glasrutan var sönderslagen ...”

Kvinnan i andra änden är väldigt lugn och vill först veta adressen. Sen frågar hon om Fredde är ensam.

”Ja, jag är ens...”, börjar Fredde säga, men just då hör han hur det skramlar till på våningen ovanför.

”Hallå”, säger kvinnans röst i luren, men Fredde vågar inte svara. Det susar i öronen.

”Hallå”, säger kvinnan igen. ”Är du kvar, Fredrik?”

Då hör Fredde fotsteg. Någon smyger ovanför honom på den mjuka mattan i entrén. Fredde sväljer och håller luren en bit ifrån sig.

Kanske inbillar han sig? Eller är det ljud utifrån som letar sig in i lokalen?

Men det är inte inbillning. Den är någon en trappa upp, och denne någon råkar sätta foten på en bit glassplitter så att Fredde alldeles tydligt hör hur det knastrar under en skosula, och sen hör han hur ytterdörren långsamt dras upp och hur någon lämnar lokalen.

”Hallå! Hallå!” ropar rösten i luren.

”Det är nån här. Jag hörde nån där uppe”, viskar Fredde tillbaka. Han är alldeles torr i munnen.

”Fredrik”, säger kvinnan med mjuk röst. ”En polispatrull är på väg till dig. De är framme om ett par minuter. Nu vill jag att du lugnt och försiktigt går ut och väntar utanför. Förstår du vad jag säger?”

Fredde nickar och hummar ett ja.

”Jag vill att du går ut på en gång”, upprepar kvinnan, och hennes lugn skickar en rysning över ryggen på Fredde.

”Okej”, viskar Fredde och lägger på luren.

Utän kvinnans röst i telefonen känner han sig plötsligt otroligt ensam. Men inbrottstjuven gick ju ut. Fast tänk om de är flera?

Insikten träffar honom som ett slag i magen och han vrider snabbt på huvudet. Snett bakom kontoret ligger killarnas omklädningsrum. Fredde kliver så tyst han kan tillbaka över pappersskräpet och rör sig sakta mot trappan. Han går baklänges med blicken fäst på dörren till omklädningsrummet. Han tycker nästan att han ser handtaget röra sig, men han litar inte längre på sina ögon, för hjärtslagen dunkar så att han känner sig yr.

Han får tag i trappträcket och backar långsamt uppför trappan, hela tiden med blicken på dörren till omklädningsrummet. Benen känns som trästockar.

När trappan svänger släpper segheten i benen. Fredde vänder tvärt och rusar uppför de sista trappstegen, rusar mot dörren, slår upp den och flyger ut i solen.

Han stannar ute på asfalten och andas häftigt som efter en hård match. Framför honom står Kasper som just klivit ut ur sin röda Toyota.

Han tittar förvånad på Fredde.

”Vad är det som har hänt?” frågar han.

I samma ögonblick hör Fredde sirenerna.